

## 02 — U SKROVIŠTU

Krupna i mišićava keruša oprezno se provlačila ruševinama. Dobro se snalazila među komadima srušenih zidova i betonskih blokova i greda. Vešto je izbegavala oštre ivice metalne armature kojih je bilo na sve strane. Njuškala je betonske gromade i gomile šuta po kojima je meko gazila. Iako nije bilo tragova i mirisa drugog psa, kad god bi bila napolju imala je osećaj da on pritajen leži u nekom zaklonu u blizini i da je posmatra, vrebajući pogodan momenat za napad na nju i mladunce.

Povremeno ju je obuzimala žudnja za lutanjem, ali se odupirala i ipak nije odlazila daleko od skrovišta. Plašila se za sigurnost novih mladunaca. Povremeno, ali sve ređe, pred očima bi joj bljesnule slike prvih mladunaca, mekih sklupčanih loptica na njenom vimenu. To su bili njeni prvi mladunci u životu. Okotila ih je onog dana kad se sve srušilo i kad je nestao bezbrižni život kakav je imala. Uplašena strašnom grmljavinom i brzim rušenjem zgrada, dezorjentisanih čula, nesposobna da shvati šta se to dogodilo, ležala je uz mladunce dugo, zaklanjajući ih svojim telom, okrećući leđa velikim požarima i oblacima tamne prašine. Ma koliko da je odlagala trenutak napuštanja mladunaca, glad ju je ipak naterala da se odvoji od njih.

Nije dugo odsustvovala jer je u ruševinama brzo po mirisu pronašla komade hrane.

A kad se vratila, zatekla je drugog psa kako proždire mladunce. U nastupu trenutno oslobođene jarosti raskomadala ga je, ali je za njene mladunce bilo prekasno.

Dugo je ostala na tom mestu i povremeno zavijala, a onda ju je ponovo glad naterala da krene u potragu za hranom. Lutala je po ruševinama, jela ono što bi pronašla, a onda je opet besciljno lutala, sve dok nije privučena poznatim zvucima. U šupljini ispod nakrivljenog velikog komada zida, koji je od pada zadržan betonskim gredama, pronašla je druge mladunce. U jednom kratkom bljesku nagona osetila je želju da ih napadne, ali je odustala jer joj se javio tupi bol u nabreklom vimenu i ona je shvatila da oni nisu hrana. Uzela je mladunce i sakrila ih.

Hrane je vremenom bivalo sve manje i teško se dolazilo do nje. Jestive otpatke, koji nisu bili zatrpani i koje je po mirisu pronalazila u ruševinama, pojela je i više ih nije bilo. Na mnogim mestima do izbežumljenosti ju je dražio snažan miris krvi i mesa u raspadanju, ali bez obzira što je satima grebala i grizla po betonu nije se mogla dočepati tog mesa. Nakon što je raskrvavila desni odustala je od pokušaja da se dočepa te hrane, iako je ona ležala na samo par koraka od nje i mirisom pozivala, mamila, dražila i nametala slike komada mesa u ustima.

Podstaknuto nemogućnošću utoljavanja gladi na lak, do tada naučen uobičajen način, iz gena joj je pohrlilo davno potisnuto sećanje vrste i ona je postala lovac. Naučila je da strpljivo čeka u zasedi i lovi sitne životinje. Kao i nju, i te životinje je privlačilo meso ispod ruševina, ali su one uspevale da do njega dođu. Kad bi se najele i izašle na površinu, ona ih je napadala. Imala je mnogo bezuspešnih pokušaja, ali je postajala sve bolja. Naučila je kako se životinje ponašaju u situaciji kad su napadnute, pa ih je uglavnom uspešno lovila.

Svetlost se probijala kroz uske pukotine u bočnom zidu i u njoj su treperile čestice prašine, koju su u vazduh podizali pokreti tela usnule dece. Lebdeći u toplom vazduhu, čestice su svetlucale kao sćušne zvezde u sivkastom svemiru.

Devojčica je povremeno pružala ruke, prstima hvatajući nešto vidljivo samo u njenom snu. U jednom trenutku otvori oči i okrenu se na leđa. Zagleda se ka trakama svetlosti. Pruži ruku i nasmeja se kad izazva kovitlanje sjajnih čestica. Zasvrbelo ju je i ona odmah izgubi interes za svetlost. Poče se češati po stomaku. Ljuspice skorenog izmeta su otpadale sa kože i devojčica je zadovoljno mumlala jer je svrab prestajao.

Dva dečaka su spavali na leđima. Ispod kapaka su im se očne jabučice brzo pomerale na sve strane. Povremeno su oštro trzali rukama i nogama. Kao i kod devojčice, stomaci i noge su im bile prekrivene krastama skorenog izmeta. Oko njih je lebdio snažan kiseo miris jer je jedan od njih upravo mokrio po sebi.

Spolja se začu potmula tutnjava, a za njom usledi snažno podrhtavanje tla. Deo susedne zgrade je izgubio stabilnost i počeo da klizi, rušeći se u stranu.

Dečak koji je mokrio nespretno se okrenu na stomak. Mokraća se sa njega slivala na beton. Oslonjen na dlanove, sa rukama ispruženim onoliko koliko su to nedovoljno razvijeni mišići mogli da istrpe i izdignute glave gledao je i slušao. I drugi dečak se probudio.

Probijajući se spolja, vazduh ispuni cementna prašina, gusta i lepljiva, pa deca počnu kašljati i grcati. Nenaučena kako da ispljunu prljavštinu iz usta, skoro da su se gušila. Devojčica povrati. Prašina se sle-

gla, ali su oni i dalje frktali i kašljucali. Napolju se tutnjava smirivala, a drhtanje tla sasvim prestalo.

U tom trenutku se začu režanje, trenje tela o zid i grebanje kandži po betonu. Kroz uski prolaz se probi keruša. Hrapi unutra sa iskeženim zubima i jednim pogledom sagledala i decu i okolni prostor. Ne skidajući užaren pogled sa dece, kratko onjuši vazduh i u koraku se postavi između njih i ulaza. Onih nekoliko svetlosnih traka pade po nabreklom vimenu.

Osetivši prisustvo psa, deca pružiše ruke i uhvatiše se za dlaku, pokušavajući da se privuku bliže. Keruša brzo leže na bok, primičući se i okrećući stomak prema deci. Iako joj je nagon govorio da napusti sklonište i potraži neko drugo, bezbednije, daleko od potresa, ona je mirno ležala, preplavljena topline i prijatnim golicanjem dečijih usana i prstiju. Hranila je svoje mladunce i ništa je u tome nije moglo prekinuti.